

На независимость Украины (римейк)

Na niepodległość Ukrainy

...Майдан победил у тебя на глазах, а ты остался таким же, как был.

Елена Георгиевская

Дорогой россиянин, битву у гастронома
ты проиграл заранее, не выходя из комы.
Поздно глаза заливать, колотить витрины –
нет у тебя ни родины, ни тем более Украины.

Ты не стоял неделями на ледяном Майдане,
а разлагался заживо, корни пустив в диване,
олимпиадой тешил рецепторы недалекие,
снегом ее искусственным горло забив и легкие.

Тебе твои паханы по самое сердце вдули,
которое ты ни разу не подставлял под пули.
В сны твои не ломились кубометры огня и дыма –
что ж, ковчег твой своей вилкой червивую мякоть Крыма.

Льется с экрана мед, только тебе не сладко –
двинула по зубам тебе киевская брусчатка
там, где над зимней площадью, над баром и магазином,
круглые сутки горело солнце в парах бензина.

А ведь когда-то ты был битником и бродягой,
ангелом-разнорабочим с неупиваемой флягой,
срать бы не сел в одном поле с хозяевами домена,
поверившими, что им море Черное по колено.

Ну, а теперь, будучи вдвое старше,
ты рукоплещешь пехоте родной на марше.
Вечный студент, ананирующий в потемках,
что ты оставишь возлюбленным и потомкам?

Mój drogi Rosjaninie, na luksusów targu
bitwę przegrałeś, zanim wyszedłeś z letargu.
Zbyt późno, by szlochać, rozbijać witryny –
nie masz już ojczyzny, tym bardziej Ukrainy.

Nie stałeś tygodniami na lodowatym Majdanie,
żywcem gnieś, korzenie zapuszczając w dywanie,
igrzysk obraz na zmysły twoje miło się rzuca,
sztucznym śniegiem zapchałeś swe gardło i płuca.

Wbili ci się po serce twoi szefowie żule,
a serca swego ni razu nie wystawiłeś na kule.
W snach twoich nie szalały kuby ognia i dymu –
cóż, rozgrzebujesz widelcem robaczywy miąższ Krymu.

Z ekranu miód się leje, lecz nie czujesz słodczy –
kijowska sztaba twardo twoje zęby liczy
tam, gdzie nad zimnym placu, w sklepach oraz barach
całą dobę lśni słońce w benzynie oparach.

A przecież byłeś kiedyś bitnikiem i bradziagą,
wielofunkcyjnym aniołem z niezbyt piękną flagą,
spać byś nie mógł z władcami domen na jednej podłodze
wierzącymi, że po kolana im sięga Czarne Morze.

No a teraz, gdy jesteś już dwa razy starszy,
oklaskujesz rodzimą piechotę w marszu.
Wieczny student, walący konia po ciemku,
cóż pozostawisz swym ukochanym i potomkom?

...Всё это я говорю себе, в зеркало на ночь глядя:
тени, как трупные пятна на водной глади,
молча лежат на развалинах человека,
вышедшего в тираж в самом начале века.

Выдумкам и мечтам, песням и разговорам
я затыкаю рот скомканным триколором,
и только держу равнение, потому что
в жилах моих струится портвейн «Алушта».

Если из моды выйдут прогулки строем
прежде, чем каждый из нас дома умрет героем,
кончится всё – терпение, деньги, время,
дождь, валидол, строчки в чужой поэме.

А коли так – трезвея, с иглы слезая,
окна больших мониторов протрем слезами,
и наш пароход – конечно же, философский –
пустит на дно подлодка «Иосиф Бродский».

2014

...To wszystko do siebie mówię, w lustro przed nocą patrząc:
cienie, jak trupie plamy zdobiją wodną taflę,
milcząc, leżą na gruzach pozostałych po człowieku,
który los swój wyciągnął na samym początku wieku.

Wyobrażeniom, myślom, pieśniom i rozmowom
zatykam gębę zmiętą flagą trójkolorową
i tylko pion zachowuję, na nogach się trzymam,
choć portwein „Ałusztą” płynie w moich żyłach.

Jeżeli wyjdą z mody w szyku bojowym spacerzy,
zanim w łózkach pomrzemy niczym bohaterzy,
skończy się wszystko, cierpienie, czas i moc pieniędzy,
deszcze, wolidol oraz w cudzym wierszu wersy.

A jeśli tak – trzeźwiejąc, z igły złazimy
i łzami okna wielkich monitorów czyścimy,
i nasz statek – filozoficzny, dla Rosjan swojski –
zatonie łódź podwodna „Josif Brodski”.

2014